

Трава

Віктор Гудим

Ти припадала до ніг, додолу,
Ти вистилала в яру подоли —
Одно молила: залиш у полі,
Де синя просинь на видноколі.

Залиш на вітрі, де дві дороги,
Через могилу скрутили роги...
Хай вітер тихий високі хвилі,
Як відра, носить через могили!

Хай дощ колючий вночі й опівдні
Схиля додолу кущі нерівні.
Хай сонце палить розкішні стебла...
Так літо зблякне сухе і тепле.

Ударить осінь – взолотить трави,
Підсліпне сонце бліде, лукаве...
Дощі без грому хлюпнуть з відерця
У саму душу, у саме серце.

А ми насіння у даль далеку,
Де журавлиний згасає клекіт,
А ми за вітром своє насіння,
Де даль загусла тверда, аж синя.

А ми за вітром густим туманом,
У даль холодну, що зве і манить!..
Благали трави косу у лузі,
Та налягали на коси друзі.

Кісся рипіло в руках дебелих,
Перехилялась, як повний келех,
Трава шовкова в густі покоси.
Ти нагойдалась на вітрі досить!
Ти нагулялась під літнім небом,
Тепер не треба!

І запускали косу під корінь.
- Отак підріжем, отак підкорим,
Щоб у колгоспи корови й коні,
Схиляли шиї у ясла повні.

Щоб коні рвали на шиях шлеї,
Щоб тільки вітер курів ріллею,
Щоб коні ситі не грузли в ріллях,
Щоб - брила в брилу - рілля куріла.